

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?"

Ісаїї 21:11

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
Vartova Bashta (Ukrainian Edition) Monthly

VOL. LV МІСЯЧНИК № 5

Май, (May) 1934

ЗМІСТ:

ПРИБЛИЖЕННЯ	67
Опінія	67
Любові Грошей	67
Приклади	67
Божественна Релігія	68
Період Ізії	69
Вопитання	70
"ОБРАЗОМ ТВОЇМ НАСИЩАТИСЬ"	72
Ного Прихід	73
Блуд	74
"Пробудження"	75
"Назустріч Господеві"	76
Порядок Воскресення	77
Преподсудання	78
НА ДІЯ ДЕРЕВА	80
Белше Дерево	80

В И
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
ГОВОРІТЬ СЛОВА
Іса. 43:12

© W.T. & C.T.S.

Published Monthly By

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
17 Adams Street Brooklyn, N. Y., U. S. A.

OFFICERS

J. F. PUTNAMFORD President W. E. VAN AMBURGH Secretary

"Діти твої навчаті моє сам Господь, і великий мир і гаразд буде поміж синами твоїми"—Ісаї 54:13.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВІДРАЗНО УЧІТЬ

ЩО ЄГОВА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі й Датель життя для усіх створінь; що Єгова був початком його творіння й активним слугою в творінні всіх річей; що той Єгова тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений в неську силу на небі й на землі, тепер в годину виконавчим Чинником замірів Бога Єгови.

ЩО БОГ створив землю для чоловіка, сотворив совершенного чоловіка для землі й поставив його на ній; що чоловік зобов'язався переступити Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамового гріху всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоб набути викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскрес Ісуса до божественної природи й вислав його понад усіма імена і одягнув його у всесилу й владу.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Єгови, і що Ісус Христос є Головою її й правдивим царем світа; що похвалені й вірні послідовники Ісуса Христа—є діти Єгови, члени Єгової організації і його свідки, котрих задля й привидів є свідкувати про вірність Єгови, гласити про його заміри паталом життя, про які навчає Біблія, й нести онов царства всім, що хотять слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова послав Господа Ісуса Христа на престолі владі, котрий скинув Сатану з неба й почав устанолювати Боже царство на землі.

ЩО ПОМІЖ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови під владою Христа, котре то царство вже тепер зачалось; що незгодного Господь знищить останню організацію і установити справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть послужити справедливим законам, будуть привернені й будуть жити вічно на землі.

(Продовження з сторони 80)

дано йому буде серце звіряче, доки не мине над ним сім часів (років).—Даніїла 4:7-13.

"Сон Новуходнозора, будучи пророцтвом, котре було записане в книзі Даніїла, мусить колись сповнитися. Позаяк Писання заявляють, що всякі річі написані наперед, були написані щоб Божі люди могли в терпеливості й в р'я тошх мати надію, і що більше світло прийде при кінці світа, то ми можемо бути певні, що Господь Бог дасть виrozumіння сього пророцтва останкові на землі, і що таке виrozumіння прийде пер' Армагедоном. (Рим. 15:4) Бог Єгова перевертатиме події в сповнення цих пророчих видивів, і їх не можна зрозуміти аж поки прийде час на виrozumіння їх. Тепер здається, що прийшов властивий час Єгови для виrozumіння сього пророцтва."

МІСІЯ (ЖУРНАЛ)

Сей журнал виходить в тій цілі, щоб допомогти людям пізнати Бога Єгови і його заміри, як про се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помачи свідків Єгови. Він уможавляє систематичне студіювання Біблії для всіх своїх читачів і старється о нину літературу яко помічу в таких студіях. Він поміщує відповідний матеріал для проповідання через радіо й для інших аварій публічного навчання з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії яко авторитету своєї науки. Він цілковито вільний й піділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито й безпартійно стоїть по стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, його любого Царя. Він не прибирає догматичної міни, а радше заохочує до уважного й критичного розсуджування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жадні суперечности, ані його сторінки не отворені для персональних справ.

Річна Передплата

Річна передплата на Вартову Башту в Злучених Державах коштує \$1.00, в Канаді й в інших краях \$1.50; в Великій Британії, Австралії, і в Південній Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба вислати через поштовий переказ, експрес ордер, або банківський переказ. В Канаді, Англії, Південній Африці й Австралії, передплату треба вислати до відділу в тій краї. В інших краях можна вислати передплату до бюро в Брукліні, але лише через міжнародний поштовий переказ.

Загравичні Бюра

British 24 Craven Terrace, London, W. 2, England
Canadian 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian 7 Beresford Road, Strathfield, N. S. W., Australia
South African Boston House, Cape Town, South Africa

Прислати в кождім случаю адресувати на імя Товариства

(Сей журнал виходить по кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть заплатити за сей журнал, а шире бажають його читати, вислаємо даром, если о се попросить. Ми радимо бажаючим таким потрібним, але після поштової регації, вони мусять прислати писемну арлізацію кожного року.

Умова для передплатників: Посідаючи за отриману передплату чи то нову чи відновлену ми не вислаємо, хіба що о се попроситься. Змінення адрес для тих, що повідомлять, робимо в протязі одного місяця. Один місяць перед скінченням се передплати чи вислаємо карточку-повідомлення з журналом.

Yearly subscription price, \$1.00; Canada and foreign, \$1.50.
Entered as second-class matter February 14, 1924, at the post office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

рочого сна відносно "дерева посеред землі", як тро се є записано в четвертій голові Даніїлового пророцтва. Виrozumіння сього прийшло лише в назначенім Богом часі і дає потіху для тих, що люблять Його. (Дальше буде)

ЧИ ВАША ПРИНУМЕРАТА СКІНЧИЛАСЬ?

Для добра приномераторів "Вартової Башти" тут хочемо пригадати, і смх пояснити, що всяка приномерата виходить автоматично. Машина котра друкує адрес є так збудована, що коли приномерата скінчиться, тоді вона випадає з діста автоматично. Один місяць перед скінченням приномератії англійського видання сього журналу, послаємо повідомлення з журналом і такою картку для відновлення приномератії. При закінченні приномератії в інших мовах, вислаємо повідомлення з посліднім числом. Отже коли отримаєте повідомлення з журналом, то знайте, що ваша приномерата скінчилась. Посітку на отриману передплату чи то нову чи відновлену ми не вислаємо, хіба що о се попроситься.

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник Присутності Христа

VOL. LV

Май, 1934

№ 5

ПРИБІЖИЩЕ

[Продовження з минулої БАШТИ]

"Люблю тебе, Господи, силою мою! Господь скеля моя, і избавлення мое, мій Бог, мого прибіжище, на него вповати му. Він щит мій і ріг мого спасення, башта моя висока. Покличу Господа, котрому належить слава, і від ворогів моїх спасуся." — Пс. 18: 1-3.

опінія

ДУЖЕ часто той, що зробив угоду з Єговою, є зворушений через опінію висказану про нього через інші люди. Если послідователь Христа бажає угодити людям, то він напевно знайдеться в замішанню й знеохочений. Та людська опінія про інших є зовсім не важна. Але се, що Бог думає про чоловіка, се є найважніше. Признання Єговою се єдина важна річ. Если хтось посвятився цілковито Богу, той не буде знеохочений тим, що другі говорять або думають про нього. Многі бажали затримати "уряд старших" не тому щоби сим чином служити Богові краще, але щоби їх браття могли високо оцінити їх і чтити. Коли ж Господь недавно відкрив своїм людям, що старші не стають через голосовання але через зріст в Христі, тоді вибори на старших перестали існувати. Опісля декотрі з тих "вибраних старших" спостерегли, що їх браття в зборі не шанують їх так високо як повинні шанувати, і сей стан ума спричинив жаль для тих, що бажали такої пошани. Хтось може сказати: "Браття мої поставили мене на бік, і не дають мені нагоди промовляти до громади, як се я колись робив, і задля сього я знаходжусь у великому жалі." Се є цілковито мильний погляд на справу. Радше він повинен сказати: "Чи Господь отворив дорогу мені до служби? і если так, то я радісно обійму сю нагоду, щоби мені угодити Богові." Коли хтось знає, що він пильно виконує заповіді Божі, і що він має признання Єгови, тоді пошана або непошана яку інші мають до нього, є зовсім не важна. "Бо що в людей високе, те огида перед Богом." (Луки 16: 15) Причина є ся: Сатана підпринявся відвернути усіх людей від правдивого Бога Єгови, заявляючи, що жадний чоловік не буде цілковито вірний й послухний Богу Єгови; отже шановання або служення якому будь сотворінню є до тієї міри попертям сторо-ни Сатани. Щоби бути безпечним, то треба ко-нечно мати признання від Єгови.

Се є небезпечні дні, тому що прийшов ко-нець світа, і те велике питання про найвищість мусить в скорі бути поладжене. Лише ті, що люблять Бога Єгову, утечуть і знайдуть цілкови-те прибіжище в охороні Всемогучого. Ті що

люблять Бога і знаходяться в храмі, знають, що всі річі складаються для їх добра. (Рим. 8: 28) Ніхто інший не знає цієї потішаючої правди.

любов грошем

Напідставі божественного авторитету апостол писав: "Корінь бо всього лихого сріблюбство." Гроші, се посередництво для мірення вартости і бредство для куплення товару. Купець або торговщик є той, хто продає й купує матеріяльні річі для самолюбної користи. Те слово *гроші* не можна обмежити лише до монети або до річі, котру уживається для вимінення або мірення вартости. "Гроші" після вирозуміння Писання, означають те, що мірить особисту користь або що приносить користь для особи. Се може бути золото, або срібло, або признання й честь лю-дей, або набуття сили й впливу над иншими. Хто є порушений бажанням самолюбної користи, той стає скупарем і лакомим; і се противиться духо-ві Божому і є виразом духа Диявола.

приклад

Адам був самолюбний. Він не любив Бога; инакше він був би послухний йому. Він не любив Еви, тому що його самолюбне бажання було затримати те, що йому подобалося і що спону-кало його самолюбно злучитися із нею в пере-ступі; і для того він не був зведений. Сей факт, що він непослухав Божої заповіді, є безпереч-ним доказом, що він був самолюбним або що йому бракувало любови до Єгови.

Люцифер не любив Бога Єгови. Він був са-молюбний, скупар й лукавий. (Ерем. 51: 13) Йо-го самолюбне бажання особистої користи спо-нукало його до гріха і до дальшого зневаження Всемогучого Бога. Він не боявся Бога Єгови, і тому він навіть не мав початку божественної мудрости. Він визвав Бога Єгову чи Він зможе поставити на землі чоловіка котрий би остався правдивим до Бога серед лихих обставин, і тому він злощо сказав до Єгови, що чоловік в недолі буде проклинати Бога в лице. Єгова дозволив Сатані спробувати свою силу у виконанню його гордого визову, і його головна ціль в сім була, щоби оправдати святе ім'я Єгови перед усіма

сотворінням. Отже всі мусять мати нагоду пізнати Єгови.

"Се було сріблολюбство, або, що золоту представляє, що дало почин Сатани ступити на злу дорогу. Сатана зачав робити торгівлю з роду людського задля своєї особистої користі; і для того се було починком і корінням зли. Він предвидів, що із жерела совершенного чоловіка й жінки вирене море людських сотворінь, і тому він рішив ужити їх для своєї особистої користі; для того він зробив торгівлю з роду людського. Коли людство розмножилося Сатана вивів із того символічного моря людських сотворінь злу звірячу організацію через котру від того часу він володів світом. У своїй організації він відзначив три елементи, а іменно, комерцію, релігію і політику; і через сю організацію, котра є комерційною, Сатана наповнив землю насильством.

КОМЕРЦІЙНА РЕЛІГІЯ

"Усі релігійні організації у світі є комерційні задля цієї причини, що всі організації є сотворені й підтримані для особистої користі Сатани і своїх зведених послідователів і щоби відвернути людей від Бога Єгови. Почавши на рівнені Шінар, Сатана zorganizував релігію для виродної цілі, котрою була самолюбна користь Сатани й його людей, а се щоби відвернути чоловіків від Бога. (1 Мойс. 11: 1-9) Релігія цього світа є комерційна, тому що вона є головним средством Сатани в торгівлі тілом і кровю людською. Самолюбство, або любов себе і наживи, запровадило людей в Шінар у сатанську лапку. Від того часу аж до тепер кожда релігія в світі, безвzględно яке ім'я вона має, була zorganizована й підтримувана для самолюбної користі Сатани, і для того всі ці релігії є комерційним знарядом в руках Сатани. Се знову попирає факт, що "сріблολюбство [самолюбна нажива] є корінням всякого лиха."

"Бажання самолюбної користі, або сріблολюбство, наповнило землю беззаконням. Коли Бог сотворив Люцифера і зробив його сторожем над чоловіком, Люцифер тоді був совершенним аж доки беззаконня не увійшло в його ум. Те беззаконня було любов срібла або самолюбної наживи; і він виконував свій плян через купецькі й торговельні средства. Бог через свого пророка записав сю історію сими словами: "Без хиб були поступки твої з того часу, як тебе сотворено, аж доки не знайшлось у тобі беззаконності. Та через розлоге купецтво твоє сповнилось внутро твоє неправедністю, і ти согрішив. Тим то скинув я тебе, як нечистого, з Божої гори, вигнав тебе, як херувиме осяйний, посеред огнистого каміння. Через безліч провин твоїх, через неправедну наживу твою в купецтві опоганив еси святості твої, і я виведу зпосеред тебе огонь, а він пожере тебе, й оберну тебе і попелище перед очима всіх, що поглядати муть на тебе." (Езек. 28: 15, 16, 18) Замість Люцифер мав показати любов до Єгови, то його самолюбне бажання наживи або любов до грошей порушили його до чинности.

"Святощі Люцифера, невидимі й видимі для людського ока, він опоганив через злі діла спонукані через його бажання самолюбної наживи. Він торгував ангелами і людьми, і сям він наповнив свою організацію лукавством і знеславив ім'я Єгови; а се все він зробив задля свого бажання самолюбної наживи.

ПЕРЕСТУП

"Всякі переступи на землі можна властиво приписати комерційній релігії, тому що всі релігії світа були ужиті для самолюбної користі сотворінь, але ані одна з них для слави Єгового імя. Дебто комерція не пійшла, то з нею співтоваришила форма релігії котра надавала святочний погляд або заслону ізза котрої Сатана оперував. Розуміється, Єгова предвидів, що єдине безпеченство для його вибраного народу Ізраїля було любити його. Для того Він дав заповідь: "І мусиш любити Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, і всією душею твоєю і всією силою твоєю." (5 Мойс. 6: 5) Если б вони були послухні сій заповіді, ті люди булиб безпечні.

"Старинне місто Тир було великою твердиною моря, себто, сильною комерційною організацією, що контролювала торгівлю між людьми землі, на морю як і на суші. (Іса. 23: 4) Цар Тирський представляв особисто Диявола, підчас коли князі Тирські символічно представляли земних проводарів в Сатанській видимій організації. Вибрані люди Єгови, Ізраїльтяни, замість оstattися правдивими й вірними до Бога Єгови і до їх угоди з Ним, то вони відпали від Бога й пішли дорогою комерційного Тира, і се вони зробили задля самолюбної наживи. Навіть і з цього дня Жиди є найбільшими купцями на землі, і ся то самолюбна нажива провадить їх сям напрямом і спричиняє, що вони відкидають Єгову й його Слово. Відвернення Жидів від Єгови й звернення до Диявола стягнуло велику недолу на них і на інших.

"У своїм часі Ісус Христос прийшов на землю яко слуга Єгови й великий свідок Всемогучого, і щоби бути оправдателем Єгового імя. Він навчав Жидів і установив між ними правдиве почитання Бога Єгови. Жиди, замість прийняти Сина Божого в властивий спосіб, то вони кинули на нього велику зневагу і надужиття й на його вірних апостолів, і чинячи се, вони були порушені до сього бажанням самолюбної наживи. Сатана запровадив їх у самолюбство й відвернув їх цілковито від Бога й їх угоди.

"За днів апостолів нікого не називали папою, але всі, що вірно служили Богу і його любові, Синови, признавали Ісуса Христа яко Голову над церквою, котра є його тіло. (Ефес. 1: 22, 23) Роки по відході апостолів, була zorganizована релігія котра фальшиво була названа "Християнською релігією", або "Християнською церквою", і тоді несовишеного чоловіка зроблено головою її і названо його "папою" або "отцем", на супереч Писанню; і ся організація називає себе найбільшою релігійною організацією яка коли існувала на землі. Папська або Католицька релігія не була zorganizована ані підтримана для

того, щоби віддати честь і славу імені Богу Єгови, але лише для самолюбної користі сотворіння. Її провідники хваляться, що члени її числяться міліонами. Вона числить своїх членів і майно, котрі вона отримала на підставі "побожности". Папська релігія всякого часу була й є комерційним знарядом Сатани, через котру він наповнив землю великим насильством, і се було зроблено задля її сріблості і бажання самолюбної наживи. Жорстоке і лукаве переслідування інших, гидка й зловна інквізиція, і богохульна хваляба провідників в тій організації, є доказом лукавства, переступу і крайного самолюбства.

¹⁸ Пізніше, на сцену вийшла инша організація, котра прибрала ім'я Бога й Христа, і була названа "Протестанською Релігією." Безвzględно як за багато щирих людей було в тій організації, вона ніколи не була ужита на славу й честь імені Бога Єгови, але завжди для самолюбної цілі й наживи. Подібно як Папство, вона навчала й навчає людей, що Бог Єгова приготував озеро палаючого огню в котрім Він буде мучити міліони своїх сотворіння, але що ті, що вірують в Христа й прилучаться до Протестанської церкви, утєчуть від вічних мук і знайдуть життя в небі. Такі науки є самолюбні, тому що вони указують лише на добро сотворіння. В них нічого нема для слави і оправдання Сотворителя. Протівно, такі науки як повисше згадані, є зневажачі для Божого святого імені і відвертають чесних людей від Нього. Сатана ужив Католицьких і Протестанських церковних організацій, щоби наповнити землю насильством й гнобленням, і корінь всього сього беззаконства було й є сріблості і бажання особистої наживи. Ті многі війни які провадилися між Католиками і Протестантами не були вимірені на честь імені Єгови, але на самолюбну користь сотворіння.

ПЕРІОД ІІІ

¹⁹ Від 1874 р. до 1918 р. сей час знання між людьми Божими як "період церкви, представлений через Ілію". В тім періоді часу правдиві послідователі Ісуса Христа навчали головноті науки: "Нема місця вічних мук; викуп для всіх був зроблений через проліття крові Ісуса Христа; і відродження має народити до совершенности на землі." Але завважте, що ім'я Ісуса було більше возвеличене чим ім'я Єгови і науки які були поставлені наперед були більше для користі сотворіння. Окрім повисше згаданої науки, котра розуміється є правдива, була возвеличена наука: Що Бог вибирає свою церкву з між людей, котра у своїм часі буде високо винагороджена через безсмертність і царювання з Христом Ісусом в цілі благословення всіх родів землі. Се було возвеличено для користі сотворіння і до того степеня було самолюбством. Над іменем Бога Єгови і оправдання Нього навіть не застановлялись тоді. Наслідки були, що в тім періоді часу появилися дві класи людей котрі жили разом і називали себе слугами Бога й Христа. Одна із тих клас робила натиск на важність "вироблення

характера", уважаючи, що се буде велика користь і тим самим побожністю, тому що се забезпечить такій одиниці місце в небі. Знов, та друга класа, смирна й покірна, складалась із тих, що бажали служити Богу й Христі і робити із цілою силою те, що їх руки знайдуть до виконання, бажачи лише приподобатися Господеві; і хотіли сі також глядіти до місця в небі, що було властивим, то однак їх головним бажанням було служити Єгови й Ісусу Христу.

СУДНИЙ ДЕНЬ

²⁰ Тепер Божі люди зрозуміли, що в 1918 р. Ісус Христос, великий Суддя і езекутивний чиновник Єгови, прийшов до храму чинити суд. Тоді сі дві класи зачали об'являтися, а іменно, класа, що була самолюбна, з котрої скоро розвинувся "лукавий слуга"; і та друга класа, будучи порушена несамолюбним бажанням служити Богу й Його царстві, і з котрої Ісус сформував "вірного й розумного слугу". Сій то вірній класі Господь припоручив своє свідчення на землі, і запросив її увійти в Його радість, котрою то радістю є оправдання імені Єгови.

²¹ Слова Ісуса Христа всякого часу були висказані на славу імені Єгови. Коли Він був на землі Він відмовився говорити про що небудь инше лише яко знаряд свого Отця, і на честь Його імені. Його науки всякого часу були побожні, себто, всякого часу оправдували Боже Слово й ім'я, що значить напрям цілковитої праведности. Ті що підчас періоду церкви Ілії називали себе послідователями Ісуса Христа і учителями правди й котрі були порушені самолюбством, як наприклад виробленням характеру й честю між людьми, тепер цілковито відкинули науку про прихід Ісуса Христа до храму в 1918 р. Вони кажуть, що "вірний й розумний слуга" се один чоловік, і вони воліли йти за наукою одного чоловіка чим взятись за Слово Боже, як се Він відкриває своїм людям. Вони любуються в строгій критиці останка, і противляться роботі Господньому слугі класі, котра доручує вість царства і тому виразно спротивляються словам Ісуса, що ся евангелія царства мусить проповідуватися во свідчення всім народам. (Мат. 24:14) Вони гордяться тим, чим вони навчилися перед 1916 роком, і дальше любуються питанням про хронологію, виробленням характеру, і важністю своєю в сім, як вони помагати муть Єгови управляти вселенню, уважаючи, що їх самолюбна користь і особисті здобутки, включаючи такі річі, як покора й тихість, "добрі слова й красна мова", побожний вигляд, є "побожністю". Очевидно вони є порушені самолюбним бажанням о самолюбну користь радше чим бажанням мати част в оправданню Єгового імені. Те самолюбне бажання особистої користі робить всі релігії і визнання релігійні комерційною річю. Отже факти як і Писання показують, що релігія сього світа є комерційним знарядом в руках Сатани для зневаження Єгови і відвернення людей від Нього.

²² Вже за часів апостолів являвся дух самолюбства; а в теперішнім часі дух самолюбства вириває більше чим коли будь вперед, відносно

ного апостол писав: "Коли ж хто інше вчить і не приступає до здорових слів Господа нашого Ісуса Христа і до науки побожної, той розгордився, нічого не знаючи, а нездужаючи змагані їми та суперечкою, від чого буває зависть, сварка, поговори, лукаві думки, пусті розмови людей попсованого розуму, що втратили правду і думають, що надбанне — благочесте [англ.]. Відступай від таких." (1 Тим. 6: 3-5) Сі слова апостола відносилися до часу коли вони були написані, але тепер вони промовляють ще з більшою силою чим тоді.

У повнішому тексті апостол радить всім, що бажають угодити Богові й знайти цілковите прибіжище в Нім, що вони мусять відлучитися від усіх, котрі порушені бажанням отримати самолюбну користь, безрізничі чи ся самолюбна користь буде нагромадження земного майна або сили або користі яка приходить із похвали, пошани, признання від людей, і що дає йому славу між людьми. Отже апостол виразно тут указує, що хто отримає Боже признання й знайде в Його імені цілковиту утечу, той мусить відлучитися від усіх тих, що ходять самолюбними дорогами; і так вірні назначують себе, як свідки Єгови й є предметом нападу ворога.

Тотім як Господь відкрив своїм людям, що очищення святині значить осунення всіх, що визнають Його ім'я але котрі поводяться самолюбством, то й тоді ще виходять одиниці, котрі налягають, що вони повинні бути вибрані за старших у зборі й щоб їм позволено хвалитися їх особистими чеснотами перед їх братами у зборі. Вони вважають, що се є користю для них дістати признання від збору через голосовання на них і їм дістати лучшу позицію. Вони вважають так, користь яко доказ "благочестя". Апостол вразно заперечує, що особиста користь коли-будь є побожністю. Тоді він додає: "Велике ж (таки) надбанне благочесте з самодовольством." — 1 Тим. 6: 6.

"Побожність" значить бути цілковито й всецільно відданим справі євангелії, ціль котрої є оповіщення святого Єгового імені. Если дитина Божа посвятить себе в послуженстві до Божих приказів ділові, котре оправдує ймя Всевишнього, і коли вона робить се несамолюбно, і если вона задоволена із того що Господь дав їй, тоді для неї се ВЕЛИКА КОРИСТЬ, тому що таким Єгова обіцяв прибіжище в часі неволі, а при кінці — участь у благословенствах вічного життя. Хто ж шукає сих річей із самолюбної точки погляду, той не подобається Богу, але хто несамолюбно старається угодити Богові, той отримає благословенства Єгови.

ЗЛО

Отже що є корінем всього лиха або беззаконня? Богодухновенний писатель відповідає: "Корень бо всього лихого сріблюбство; котрого інші бажаючи, заблудили од віри, і себе прибили многими муками." (1 Тим. 6: 10) Те, що задовольняє бажання особистої користі, є корінем всякого лиха. Тепер коли поглянемо на-

зад на історію людського роду, ми бачимо, що слова апостола відносяться до всіх тих, що самолюбно стали в опозиції до відкритого заміру Єгови. Хто із сотворіння ігнорує Сотворителем, йде напрямом, котрий він надіється принесе йому особисту користь, такий йде злим напрямом.

Бажання персональної наживи є спокусною і лапкою, наслідок чого часто приносить знищення. Коли якийсь чоловік є покликаний Господом Богом і дістав місце в Його службі, такий отримав велику ласку з рук Єгови. Він є в угоді чинити волю Божу, що значить, що він повинен уживати свої сили в службі Всевишнього. Если ж він є порушений о більші особисті вигоди для себе або інших, і, будучи свідомий сього бажання, полишить службу Господню і займатиметься свідським діловодством і підприємством, тоді він прямо йде в тевяти ворога, наслідок чого часто буває, хто возьме такий напрям, що він "утопить ся в морю". Слово "море" значить народи землі відчужені від Бога, котрі підтримують організацію Сатани; і если хтось добровільно лишає службу Господню, приписану йому Господом, і вернеться до торговельного заняття в Сатанській організації, то він напевно "утопить ся в морю". Про сю то клясу сказано, що вона не буде пробуджена аж при кінці тисяч років. (Одр. 20: 13) Те, що є корінем всякого зла й злих наслідків для тих, що колись зачали служити Богові, є "сріблюбство", себто, бажання самолюбної наживи, беззгляду яка та нажива може бути. Если правда знайде чоловіка з обов'язком в його руках підтримувати його родину через комерційне заняття, тоді він є оправданий позістати в тій позиції, если він не може в лучший спосіб постаратись прилично й чесно о конечні річі для тих, що залежать від нього. (1 Кор. 7: 20; Рим. 12: 17; 1 Тим. 5: 8) Але если Господь постарается для нього і його родини о средство для життя і в той самий час дасть йому позицію в службі Господній, тоді бути вірним Господеві значить, що він мусить остатися непохитним в службі Господній й він не може брати иншого напрямку, щоб задоволити свої самолюбні бажання.

ВОЮВАННЯ

Останок Божих людей на землі, котрий становить "вірного й розумного слугу" клясу, мусить проповідувати євангелію, тому що вони отримали сей привилей від Господа. Для цієї причини Сатана йде воювати проти останка й шукає їх знищення. (Одр. 12: 17) Се є далішим доказом, що свідки Єгови мають признання від Господа Бога і що всі релігії, релігійні робітники і инші агенти, що противляться роботі свідків Єгови в даванні свідчення о царстві, є комерційними організаціями і є підтримані зводничим впливом і під кермою Сатани для зневаження імя Єгови і відвернення людей від Бога. Тепер факти осувають всякий сумнів, що Папська релігійна система, Протестанські релігійні організації, "лукавий слуга" кляса, або "чоловік гріха" і всі инші інституції Сатанської комерційної організа-

ції, є в змові проти Єгового "вірною слуги" класи. Диявол знає, що "вірний слуга" класи є Божими представителями і будучи членами Єгового нового народу. Для того Сатана старається перешкодити їм статися народом. Се було предсказано пророком Єгови в сих словах: Бо ось, вороги твої розбуялись, і ненавидники твої підносять голову. Зрадливо змовляються проти народу твого, і нараджаються проти тих, що бережеш їх. Кажуть: Ходім, знищимо їх, щоб не були вже народом, щоб ніхто не згадував більше імя Ізраїля! Вони бо радили раду однодушно, зробили змову проти тебе." (Пс. 83: 2-5) В сій лукавій змові провадить Гог, головний агент Сатани, і з часом та змова мусить упасти. Єгова дав своє слово, що Сатана, котрий через свою грішину торгівлю наповнив землю насильством, разом із всіма його агентами або організаціями, упаде в битві великого дня Всемогучого Бога. Насильство відкрилося проти свідків Єгови в теперішній часі через злучені сили Сатани, але вірні не будуть знеохочені. Протинно, се є знак погібелі для ворога, а для вірних знак спасення й повної охорони із рук Бога Єгови. -Фил. 1: 28, 29.

22 Переслідування свідків Єгови головню зиконується в тих краях, що називають себе Християнськими, і через організації й людей, що признають себе за послідувачів Христа. Чому ж тоді Єгова дозволяє на переслідування своїх вірних людей? Очевидно, що на се є дві окремі й виразні причини: перша, щоби дати противникам Божого царства нагоду назначити й пізнати себе, як Єгуй спрочинив, що приклонники Баала дали себе пізнати; а друга причина є та, що таке переслідування дає нагоду свідкам Єгови докзати їх любов і цілковиту посвату Єгові. Ісус Христос, Голова помазанників, терпів докір від грішників, і рівнож вірний останок мусить так терпіти. Інакше вони не можуть мати часті в оправданню Його імя і в виконанню замірів Єгови.—2 Тим. 2: 11, 12.

23 Се питання є спільне і тепер воно мусить бути подагожене. Єгова відбудував Сион, і тепер Він заявив, що війна провадиться й мусить поступати аж до кінця. "Не вмовкну я ради Сиона, не втихну задля Єрусалиму, аж докіль, як світило, заблестіє справедливість його, а спасення Його—як горючий світильник." (Іса. 62: 1) Ся боротьба сиричннє, що рід людський розділюється: одні стають по стороні Бога, а інші стають проти Бога, і сі місця вони мають забрати перед Армагедоном. Се в теперішній часі, що слова Єгови відносяться до вірного останка, а іменно: "І будеш наче корона в руці Господа, наче царський вінець—в долоні Бога твого." (Іса. 62: 3) Царство небесне прийшло, тому що Ісус Христос зачав своє царювання. Ті з останка, що ще на землі, мусять сподіватися клопоту, тому що є написано: "Многими муками треба нам увійти в царство Боже." (Діян. 14: 22) Але той, що возьме імя Єгови і докаже свою любов до Нього через радісне сповнення Його заповідей, не впаде, але дістане побіду через Христа. Честю свого імени Єгова наділив громаду храму над

котрим Ісус Христос є Головою, і всім таким імя Єгови є сильною твердиною, у котру праведник утіче й є безпечний". Се значить, що обітниця прибіжища й охорони є дана помазанникам і що та безпека є в імені Єгови. Його дорогі обітниці є головню написані для потіхи останка, і між тими обітницями слова пророка відносяться до останка, а іменно: "Хто під кровом Всевишнього, той буде в тіні Всемогучого. Я кажу до Господа: Ти моя пристань і твердиця, мій Бог, на його вповати буду. Ти бо Господь всевишнього, мою пристань, взяв собі за оселю. Так, не постигне тебе жадне нещасте, і жадне лихо не приблизиться до шатра твого: Бо він ангелам своїм звелить над тобою, берегти тебе на всіх дорогах твоїх."—Пс. 91: 1, 2, 9-11.

ЙОНАДАБ

24 Люди доброї волі тепер на землі, котрі бажають знати й слухати Бога, були представлені через Йонадаба, котрий співтоваришив з Егуйом, щоби він міг пригланутися ревності Єгуя до Єгови. Се, що Йонадаб їхав з Егуйом в його колесниці, представляє факт, що Йонадаб класа тепер прилучиться до організації Єгови і сим дасть себе пізнати, що вона по стороні Єгови. (2 Цар. 10: 15, 16) Йонадаб не був Ізраїльтянином. Він походив від Рехабенка з Кенітів з покоління Мідіанів, котрі то люди увійшли в землю Канзан з Ізраїльтянами. Для них почитання Диявола було гидотою. Вони показали много більше ревности й віри до Бога чим многі визнані Ізраїльтяни, і се представляло, що нинішні люди доброї волі мають більше віри в Бога чим визнані одиниці в так званих "Християнських" організаціях. (Ерем. 35: 2-16) Віриість і посвата свідків Єгови в доручуванню свідочтва про царство, є почасті для користі класи Йонадаба, і їх повинно запроситися, щоби вони прилучилися до роботи в проголошенню імя Єгови. Пам'ятайте слова Ісуса: "Хто чує, нехай каже: Прийди!" (Одр. 22: 17) Коли ті з класи Йонадаба бажають взяти участь в несенню свідочтва о правді, заохочуйте їх до сього діла.

25 Давид був типом на помазанника Єгови, в котрім є включений вірний останок. Він воював ворогів Божих, і Бог дав йому побіду над ворогами. У тім він представляв Ісуса Христа, великого Воеводу, котрий вскорі пійде до остаточної боротьби з ворогом і дістане цілковиту побіду. Проти Давида й його слуг виступали великани, котрих Давид і його слуги знищили. Останний із тих великанів був "чоловяга, що мав на руках і на ногах по шість пучок, всіх двацять чотирь." (2 Сам. 21: 20) Той великан символічно представляв Сатану й його несовершенну організацію, котра тепер йде походом проти помазанників Єгови, наслідок чого буде знищення ворога, так як і той великан був знищений. Вісімнадцята Псальма є пісня о побіді, вичислюючи перше змагання ворога знищити Божих помазанників, а опісля про охорону Єгови і визволення тих, що люблять Його. Помазанникам дано зрозуміти сю Псальму нім та велика битва від-

будеться, і для того помазаний останок співає: "В ти́сноті моїй закри́вляв я до Господа, і блага́в Бога́ мого; він почу́в з храму свого́ голос мій, і блага́ння м.е дійшло до слуху́ його. Захита́лась тоді і задрожала́ земля, тремті́ли підвалини́ гір і хита́лись, бо запалав він гнівом. Бухну́в дим із ніздер його, і вогонь по́жираючий поси́пався із уст його, угле́ пала́ще бурхало́ з не́го. Нахили́в не́беса, і сплустився́ на землю́, і стала́ чорна́ хмара́ під ногами́ його. І возсі́вши на херу́вима, прилеті́в, і возні́сся на кри́лах ві́трих." (Пс. 18: 6-10) Та проро́ча пі́сня показу́є визна́чення помазани́ків із рук воро́га й чо́му Е́гова ужи́ває своєї́ сили́ в їх і́м'ях: "Ві́ддав мені́ Госпо́дь по правді́ мої́й, по чистоті́ рук мої́х нагоро́див мене́. Бо держа́вся я на доро́зі Госпо́дній, і не відсту́пив, як безбо́жний, від Бога́ мого́."—Пс. 18: 20, 21.

* Руки помазани́ків не можуть о́статися чи́стими: е́сли вони́ дотикну́ться нечи́стої рі́чи, се́бто, Сата́нської о́рганізаці́ї. Мі́ж Госпо́дніми лю́дьми а Сата́нською о́рганізаці́єю не може бу́ти нічо́го спі́льного. Сві́дки Е́гови є́ Бо́жий на́рід, взятий для́ Йо́го і́м'я, і вони́ му́сять о́стати́ся правди́ми й ві́рні Йо́го і́мені. Їх лю́бов до Ньо́-

го не може бу́ти о́грайче́на. Вони́ му́сять ві́дда́ти Е́гові́ всю́ свою́ лю́бов. Ось так апо́стол ви́ражу́ється про се́бе і про своїх бра́тів, котрі́ є́ посв'я́чені Е́гові́: "Я́ко ж пи́сано: за́для тебе́ роби́вають нас увесь де́нь, полі́чено нас як ове́чок на за́різ. Та у́ всьому́ тому́ ми по́біжда́ємо че́рез Во́злюбившого́ нас. Упе́внив ся́ бо́ я, що́ ні сме́рть, ні жи́тте, ні а́нгели, ні кня́зівства, ні си́ли, ні те́пері́шнє, ні бу́дуче, ні ви́сота, ні гли́бина, ні ині́ше я́ке тво́риво не во́змо́же нас розлу́чити від лю́бови Бо́жої, що́ в Хри́сті Ісу́сі, Госпо́ді на́шим."—Рим. 8: 36-39.

* Не́хай же сві́дки Е́гови бу́дуть одва́жні й да́льше ра́дую́ться безва́згляду на всі́ переслі́дува́ння й кло́поти за́вдані́ їм, па́мятаю́чи все́гда, що́ вони́ є́ слуга́ми Всеви́шнього́ Бога́ і що́ Ві́н є́ їх при́бли́жцем. Ті́ що хо́роня́ть со́ю одну́ вели́ку за́повідь те́пер є́ певні́ що́ вони́ зна́йдуть у́ Ні́м по́вну охоро́ну: "Не́ма над Бо́га Ізраї́льсвого́, що́ несе́ться на не́бесах то́бі на по́мід, і-в сла́ві свої́й на о́блаках. Тво́я приста́нь Бог пре́дві́чний, і ти́ на рука́х його́ ві́чних; і він же́не воро́гів твої́х пе́ред то́бою і ре́че: Ни́щ їх!" (5 Мойс. 33: 26, 27) По́біда бу́де по сто́роні Е́гови й Йо́го лю́бого Си́на, і ті́, що те́пер є́ ві́рні, побачу́ть її́ і бу́дуть ра́дувати́ся.

"ОБРАЗОМ ТВОЇМ НАСИЩАТИСЬ"

[Перело́жено з а́нг. Башти́ з 15. сі́чня, 1934]

"А́ я в правді́ дивити́ му́сь на ли́це твоє́: пробуди́вшись, бу́ду о́бразом твої́м наси́щати́сь."—Пс. 17: 15.

Е́ГОВА пору́шив Дави́да напи́сати со́ю пса́льму, ко́гоча зда́ється те́пер є́ проро́цтвом, я́ке бо́дай поча́сти сповни́лось. З до́вірем мо́жна бу́ло на́лятись, що́ ся пса́льма бу́де бо́дай поча́сти сповне́на ко́ли оста́нок бу́де ще́ на землі́, то́му що́ оста́нкові́ да́но за́певне́ння, що́ "скі́льки́ бо́ перше́ напи́сано, на́м на нау́ку напи́сано, що́б че́рез те́рпіння́ та уті́шення́ (з) пи́сання́ мали́ на́дію." (Рим. 15: 4) Ті́ рі́чи бу́ли напи́сані, що́би і́. зро́зумі́ти голо́вно посв'я́чені́ Госпо́деві́ котрі́ бу́дуть жи́ти на землі́ при́ кінці́ сві́та. То́й час у́же при́йшов.—1 Кор. 10: 11.

* Найбі́льша́ рі́ч, на яку Хри́сти́янин на́діється́, бу́де зді́йснена́ аж по за́кінченню́ його́ земно́ї подоро́жї. Для́ сі́єї причи́ни ві́рний слуга́ Е́гови́, апо́стол, пи́сав: "Ба́жаємо́ ж, що́б ко́жен з нас я́вляв та́ке са́ме ста́рання́ про тве́рду на́дію аж до́ кінця́." (Жид. 6: 11) Тією́ вели́кою на́дією́ є́, що́ со́творі́ння мо́же отримати́ ві́чне жи́ття в духо́вній о́ргані́змі, бу́ти учасни́ком Хри́стового́ поскре́сення́, і си́м чи́ном бу́ти "по́ді́бним Йо́му" і бу́ти на ві́ки в ласці́ й в службі́ Бога́ Е́гови. (1 Йо́ана 3: 2; Тита́ 1: 2; Фил. 3: 10, 11) Ось та́к, то́ на́дія поста́влена́ пе́ред нас, "котру́ ма́ємо, я́ко я́кор ду́ші, тве́рду і́ певну́, і вхо́дить вона́ у́ са́му-се́редину́ за́вісо́ю, куди́ предте́ча про́ нас уві́йшов Ісу́с, по́ чину́ Мелхі́седековому́." (Жид. 6: 18-20) Ві́нець жи́ття є́ да́ний ли́ше тим, котрі́ є́ ві́рні аж до́ сме́рти. (О́дкр. 2: 10; 2 Тим. 4: 8)

Отже́ вихо́дить, що́ е́сли́ такі́ проро́цтва, як сі́м-на́цятої пса́льми, не сповни́лися́ й не бу́ли зро́зумі́ми оста́нком підча́с їх по́буту на землі́, то́ді вони́ і не мо́жуть да́ти поті́хи оста́нкові́ на землі́, що́би змі́цнити́ ту вели́ку на́дію безсме́ртності́. За́для сі́єї причи́ни не́ було́б на́годи да́ти на́дії́ для́ тих, що́ вже́ вповні́ отримали́ ту найви́сшу́ рі́ч на котру́ вони́ мо́гли на́дія́тись. Ся́ одна́ рі́ч, у́ сві́тлі́ повисших пи́сань, показу́є, що́ ті́ проро́цтва оста́нок бу́де зро́зумі́ти підча́с його́ по́буту в о́ргані́змі ті́ла.

* Те́ правило́ зда́ється́ є́ ро́зумне́ й певне́, що́ проро́цтва не́ мо́жна зро́зумі́ти аж ко́ли во́но сповня́ється́ або́ аж сповни́ться. Е́гова́ поясню́є сво́ї́ значі́ння́ сих проро́цтв у́ свої́м часі́, і здога́ди́ лю́дські́ не́ мо́жуть висві́тити́ правди́вого значі́ння проро́цтв. Се́ правда, що́ ба́жання́, що́би сі́ рі́чи сповни́лися́, спону́кують до́ присту́совання́ певних рі́чей до́ проро́цтв. О́днак та́ке правило́ не́ є́ безпече́не. Ко́ли Госпо́дь пе́реведе́ поді́ї, що́ пасую́ть до́ проро́цтва, то́ді ми зна́ємо, що́ те́ проро́цтво сповни́лось.

* Ро́ками́ послі́дува́телі́ Ісу́са Хри́ста́ дума́ли, що́ вони́ зро́зумі́ли проро́чі́ слова́ Пса́льми 17: 15, і́ що́ слова́ сьогó́ те́ксту́ сповня́ються́ на ко́ждо́му́ чле́нові́, що́ йде́ за́ Хри́стом, ко́ли то́ ко́жний ві́рний чле́н є́ благо́словенний, ста́вши́ся учасни́ком пе́ршого́ воскре́сення́. Ина́кше ска́зати́, дума́ла́ бу́ла, що́ те́ проро́цтво не́ сповни́ться аж

прийде перемена в воскресенню на подобіє нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа. Але чи се виставляє пояснення й вирозуміння пророцтва? Здається, що се зовсім не розумно так заключати. В часі періоду церкви представленого через Ілію многі посвячені були привидені до пізнання й служення Господеві, і ці вірні пристусовували се пророцтво до воскресення членів тіла Христова і вносили на нього як на средство потіхи.

* Ми часто співали пісню 113 в Співанику і думали, що її слова уперіються на п'ятнадцятому верші сьмнадцятої Псалми. Між іншими річима в цій поезії або пісні знаходяться отсі слова: "Коли на подобіє Твое, Господи, пробуджений з мертвих буду, тоді образом Твоїм насичуся і кайдани тіла пірву." [ант. Співаник] Діти Господні співали сю пісню з ревності й радости, уявляючи собі час коли вони позбудуться тяжкого тілесного організму й будуть подібні Господу Ісусу в славі. Ось так вони висказали своє незадоволення із обставин у котрих Господь поставив їх і виглядали часу коли вони умруть і підуть до неба. Безсумніву, ця пісня послужила звернути ум із якийсь час на уявлену радість великого воскресення; але, тепер здається, що се не є правдиве значіння тієї псалми, котру Егова велів Давидові написати, і таке пояснення не віддає чести Богу Егові.

* Се правда, що цілковита й славна злука членів з Ісусом Христом в присутності Егови є великим бажанням і надією помазанників, але тв. Письмо було написане для науки тих, що живуть на землі і нім вони дістануться до сього славного стану. Виглядати з радісним предчуттям воскресення і цілковитого зєднання з Ісусом Христом в небі й в присутності Егови—се олюблене бажання котре повинно знаходитися в серці кожного в Христі Ісусі. Та позаяк се бажання не може здійснитися тут в тілі, тому се бажання не є доказом, що повисше згадана псалма відноситься й сповниться в воскресенню.

* Тому що Давид написав сю псалму, отже з сього висновували думку, що се є відкриття Давидового бажання бути вільним від всякого обтяження, й бажання воскреснути як досконале людське сотворіння. Але таке заключення здається не попераяють жадні писання. Ми знаємо, що надію воскресення мали вірні старинні мужі і що многі з них помиралі в тій надії. (Жид. 11:13) Але Писання в Старім Завіті не зазначають хто мав таку надію. Лише в Новім Завіті є зазначено про надію яку мали ці вірні люди олучшим воскресенню. Старий Завіт говорить дуже мало про воскресення з мертвих. Сей брак відношення в Старім Завіті до воскресення з мертвих є переконуючим доказом, що слова в Псалмі 17:15 заведно чи відносяться до воскресення з мертвих. Не можна сподіватися, щоби старинні вірні пророки мали надію воскресення на подобіє Ісуса Христа, тому що та тайна не була відкрита їм, але була захована від них і перше объявлена вірним послідувачам Ісуса Христа. (Кол. 1:26,27) Окрім сього є виразно зазначено, що пророцтва не були написані для користі

вірних людей в стариннім часі, але для користі останка на землі при кінці світа. Докази є надто великі, що се пророцтво сповниться в теперішнім часі.

ЙОГО ПРИХІД

* Ним Ісус аншив своїх учеників, то Він зробив натиск на одну велику правду котру вони вєгда мали на умі, а та правда була відносно Його повороту або другого приходу. Ісус сказав до них: "Йду наготовити місце вам. І, як пійду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були." (Йоана 14:2,3) Писання апостолів є дальшим і безперечним доказом, що другий прихід Господа для них був найважніший і зробив найбільший натиск на їх ум. Ісус не сказав, що Він приготує місце і тоді пішле по своїх вірних послідувачів, але Він сказав: "Знов прийду й прийму вас до себе." Між многими річима апостол Павло писав до церкви отсі слова: "Ми ожидаємо приходу Господа нашого Ісуса Христа". (1 Кор. 1:7) "Яка бо нам надія, або радість, або вінець похвали? чи й не ви ж перед Господом нашим Ісусом Христом у приході Його?" (1 Сол. 2:19) "Щоб утвердити серця ваші непорочні в святості перед Богом, Отцем нашим у прихід Господа нашого Ісуса Христа з усіма св'ятими Його." (1 Сол. 3:13) Дальше, один з апостолів сказав: "Терпіть же оце, братте мое, аж до приходу Господнього." (Якова 5:7) "Не за байками бо, хитро придуманими, йдучи, обявили ми вам силу і прихід Господа Ісуса Христа, а будши самовидцями величчя Його." (2 Петр. 1:16) До сього свідчення є додані слова: "Так, діточки, пробувайте в Ньому, щоб, коли явить ся, була у нас одвага, і не осоромились перед Ним при Його приході." (1 Йоана 2:28) Певно, що ніхто не буде соромитися Його в часі першого воскресення, але, після слів сього наведеного тексту, то певно що можна буде соромитися в часі приходу Господа, й факти показують, що декотрі осоромилися і дальше соромляться.

* Не довго по смерті апостолів повстала організація так звана "Християнство", і котра то організація скоро зачала научати, що кожний хто умре пійде до одного з трьох місць, т. є до чистилища, пекла або неба. Ми тепер знаємо, що такі великі блуди як ці й подібні їм, були продуктом Сатаниного впливу над людьми й що декотрі із них ясно заперечують св. Письмо. Під час періоду церкви представленого через Ілію многі вірних вийшли з Вавилонської системи так званої "зороване Християнство", і з коначности винесли з собою деякі блуди з тієї системи, що було представлено через "замазану одєжу". Се є безперечний факт, що в часі періоду церкви представленого через Ілію коли браття зішлись разом, то вони розмовляли про другий прихід Господа, але не багато говорили про радість Його приходу, і про стрічу з Ним. На всіх таких зібраннях браття головнє робили натиск, що кожний повинен пильно старатися приготувити себе, щоби він був гідний бути забраний до неба.

10 Тоді прийшло велике одкриття правди котра була захована через довгий час; однак між всіма річима над якими застановлялися браття в часі першої церкви представленого через Ілію, то особисте вироблення характеру було важнішою річю чим служба Господня й радість в Його приході. Важности Його другого приходу і радости яка прийде для Його послідователів, вони здається взагалі недобачували. Над сим вони більше застановлялися в загальний спосіб і не зважали на се, що церква мала виконувати підчас її побуту на землі по Його повероті. На майже всіх зібраннях в тім часі браття ставили питання більше чим яке інше: "Як довго се буде, і коли ми будемо забрані до домів?" Ці факти ми наводимо тут як попертя аргументів які тут наступать.

БЛУД.

11 Чому Господь дозволив, щоби думка 'пійти до неба' взяла головне місце в уміслі так многих Його людей если се не було найважнішою річю? Неможна точно сказати чому Господь дозволив на се, але ми знаємо, що Господь дозволяє людям уживати своєї вільної волі. Если хтось має самолюбну ціль у вирозумінню правди Слова Божого, тоді він може попасти в блуд. Ісус і апостоли робили натиск на важність любови до Бога, що значить несамолюбне посвячення Єгови; однак многі вважали, що найважнішою річю є приготувити себе до неба радше чим показати свою любов до Бога. Вони впиралися на теорію, що правда була дана тому, щоби люди могли приготувити себе до неба й там стрінити Господа й помагати Йому володіти світом. Тепер ми ясно бачимо, що таке заключення було дуже мильне, головню тому, що ум був звернений на добро сотворіння радше чим на повне послушення великому Сотворителю.

12 Про се можна дальше питати: Чи помилка або мильне поняття робить різницю если одиниця є щира й робить як найлучше вона знає? Чи се дотикає одиницю поважно? Так, се робить велике вражіння на одиницю. Щирість і чеснота в наслідуванні блуду не будую нікого. Се й не правда, що освячує. (Іоана 17: 17) Наслідок такого мильного поняття, як наука про вироблення характеру яко стан перед забранням до неба, був той, що особа звертала більшу увагу на себе, і се спричиняло, що вона не застановлялась над важністю пізнання Божого заміру і не кермувалась після сього.

13 Підчас періоду церкви представленого через Ілію було дві класи, обидві котрі називали себе послідователями Ісуса Христа, котрі розвинулися й об'явилися. Одна з тих клас була головню порушена самолюбним бажанням пійти до неба й помагати Господеві володіти вселенною, і ся то класа розвинулась і з неї повстав "лукавий слуга". Знов та друга класа була більше покірна котра кермувалась несамолюбним бажанням чинити волю Божу яка б вона не була, без різниці чи вони розуміли її чи ні; і хотая вони зрозуміли їх немичність виробити совершенний харак-

тер, і їх недостойність йти до неба; вони вірно трималися обітницї Господа і дальше служили Йому як найлучше вони могли. Коли Ісус прийшов до храму чинити суд, Він вибрав сю класу яко свого спеціального слугу і назвав її "вірним і розумним слугою." Та перша класа, повисше згадана, ніколи не могла зрозуміти приходу Господа до Його храму і не могла бачити привилею служити Йому, котрий то привилей є даний покликаним до Його царства. Той повисше згаданий блуд мав много до чипення, що вони пійшли мильною дорогою. Ті що не оціняли себе високо, і котрі часто були знеохочені своєю упавшістю, рішилися служити Господеві помимо їх недосконалости, і сим показали їх любов до Бога і сих Господь признав у своїм приході до храму і до котрих Він сказав: "Ті був вірний в малих річах; тепер зроблю тебе управителем над многими річима."

14 Обидві повисше згадані класи підчас періоду Ілії несли свідство о другім приході Господа, але вони здається розминулися з тією точкою, що прихід Господа був в тій цілі, щоби забрати вірних до себе. Як тепер здається, то ясного вирозуміння цієї справи не можна було мати аж поки Господь не прийшов до храму. Ті, котрих Він знайшов вірними в своїм приході до храму Єгови, і котрі позістали надалше вірними, оціняли дорогоцінні правди які Бог відкрив своїм людям. Ті, будучи запрошені Господом увійти в Його радість, тепер знають, що радістю Господа Ісуса Христа є оправдати ім'я Його Отця. Отже для них оправдання ім'я Єгови є найважнішою справою, а царство — найбільшою доктриною, тому що те царство оправдає Його ім'я.

15 Вірна класа котру Господь запросив у свою радість у своїм приході до храму побачила, що вірні мають много роботи до виконання яко свідки для царства. Ті, що були самолюбні не бачили їх привилею бути свідками для Господа й Його царства, і для того відмовилися бути послухними приказам Господнім в даванні свідства. Про тих же, що Господь прийняв до свого храму, є написано: "Діти твої навчати ме сам Господь, і великий мир і гаразд буде проміж силами твоїми." (Іса. 54: 13) Останок тепер зрозумів, що се пророцтво Ісаї сповнилось, і тому ніхто окрім дітей Божих не може розуміти й оціняти великих правд тепер відкритих. Се показує близьке споріднення останка до Господа Ісуса Христа й Єгови, і для них Писання є написані, щоб вони мали повне запевнення віри, що вони мають Господне признание, і, если вони будуть дальше так чинити, будуть остаточно представлені перед присутність Єгови.

ПРАВДИВЕ ЗНАЧІННЯ

16 Если ми виглядаємо приходу якоїсь особи котру ми любимо, ми звичайно буваємо занепокоєні аж та особа прибуде, і коли вона прибуде, тоді ми всі є задоволені. Правдиве значіння Псалми 17: 15 здається є, що вірна громада послідователів Ісуса Христа ожидала на прихід Господа Ісуса і на прийняття Ним вірних до себе.

Коли Він явиться в храмі Єгови і збере до себе вірних, і коли вони почують, зрозуміють і оцінять, що Господь є в своїм храмі й що вони зібрані до Нього, тоді вони будуть задоволені й будуть радуватися, виконуючи службу яку Він приказав їм виконувати. Отже сю псалму можна пристосувати до приходу Господа Ісуса до храму Єгови й зібрання вірних до Нього. Таке виrozumіння пророцтва приносить много потіхи вірним і вельми побільшає їх надію, що вони увійдуть у вічне життя й безсмертність. Вони знають, що вони мусять бути вірними й послухними приказам того, котрого Єгова поставив головою свого храму і чинячи се, вони будуть мати часть в оправданню ймя Єгови й нагоду пійти до неба. Яко попертя сього закінчення, завважте се пророцтво й інші писання над якими будемо застановлятися.

¹⁷ Після *Септулента* той текст, Псалма 17: 15, є переложений так: "Що ж до мене, дай мені явитись праведним перед Тобою; дай мені наситись славою Твоею." Завважте слова вжиті в сім тексті "слава" і "праведність". Коли явилась слава Господня для Його очікуваних послідователів? Писання відповідає, коли Сион був зібраний й відбудований. "Коли Господь відбудує [Сион], явиться в славі своїй." (Пс. 102: 16) Відбудовання Сиона взяло місце коли Єгова післав Голову тієї організації, щоби Він зібрав вірних до себе. Маючи на увазі той самий час, апостол писав: Благаємо ж вас, братте, ради приходу Господа нашого Ісуса Христа і ради нашого збору до Нього." (2 Сол. 2: 1) Безнайменшого сумніву сей останній текст відноситься до приходу Господа до храму, і зібрання вірних до храму, в котрім то часі "лукавий слуга" кляса явиться.—*Вартова Башта*, 15. лютого, 1927 р. англ.

¹⁸ Давид, писатель сімнадцятої Псалми, представляє бесідника в теперішнім часі, себто правдивих послідователів Ісуса Христа, котрі становлять останок. Слова після *Септулента* звучать: "Дай мені явитись праведним перед тобою." Отже бесідник мусить в той особистий час, до котрого відноситься те пророцтво, стояти праведним перед Господом. І коли ж се возьме місце? Писання відповідають, що се возьме місце коли Господь постаріється і дасть вірним ризи справедливости в часі явлення Його в храмі. "Велико радуватись буду Господом, звеселиться душа моя Богом моїм; він бо з'одягнув мене в одягу спасення, ризою справедливости обгорнув мене; чов на жениха вложив вінець, мов княгиню, прибрав окрасами." (Іса. 61: 10) В той то час останок побачив присутність Господа з Його [послідователями]. Тоді декотрі вірні увійшли в радість Господню й вельми радувалися. Не скорше аж вони отримали ризи справедливости в Його приході до храму, вони могли явитись праведні перед ним. Тепер, будучи в храмі, вони є задоволені, тому що вони мають запевнення що Господь зібрав їх до себе і если вони будуть даліше вірними, вони щедро увійдуть у царство Його.

Його лице

¹⁹ Сей текст, над котрим тепер застановляємось, після *Уповажненої Верей*, звучить: "А я в праведності дивити мусь на лице твоє." Після *Роттердама*, ся часть тексту звучить: "Дай мені видіння твого лица." Се є важне мати властиве виrozumіння слова "лице" як се воно є ужите тут. Про се слово "лице" *Стронг* говорить, що в єврейській мові те слово 'є ужите в ріжнім відношенню, як буквально так і символічно'. Між іншими те слово вживається як "присутність". Коли ми кажемо, що 'я говорив до чоловіка лице в лице', то під сим ми розуміємо, що та друга особа була присутна. Се було в храмі, що останок в перше побачив присутність Господа з Його послідователями, хотів вони не бачили Його природними очима.

²⁰ В гармонії з *Роттердамовим* перекладом сього тексту, останок дістав 'видіння Його лица', тому що вони побачили Його присутність з помазаниками. В подібний спосіб те слово "лице" ужите в Діяннях 3: 19, після *Роттердама*, де є сказано, що "прийде час покріплення від лица Господнього." Знов є написано про Ізраїльтянів у часі установлення закон-угоди при горі Синай: "Лицем до лица промовляв Господь до вас на горі із середини поломя." (5 Мойс. 5: 4) Ізраїльтяни не бачили натуральними очима лица Єгови, тому що написано "ніхто не бачив з людей, ані бачити не може" Його лица своїми природними очима. (1 Тим. 6: 16) Вдійсности, Ізраїльтяни зрозуміли Господню приповідь і чули вість від Нього. Про той самий случай є написано: "Устами до уст розмовляю з ним, не у видінню, і не в загадках, а образ Господній бачить він. Як же не боялись ви говорити проти Мойсея, проти слуги мого?"—4 Мойс. 12: 8.

²¹ Після сього й інших текстів, то нема доказу, щоби Мойсей бачив своїм натуральними очима лице Єгови коли Бог промовляв до нього "устами до уст". Мойсей знав про присутність Єгови і образ Господній бачив він. То саме єврейське слово "образ" є переложене на "подобіє" в Псалмі 17: 15, А. В. Мойсей був одинокий чоловік котрому Єгова дав велику честь розмовляти з Ним "лице в лице".—2 Мойс. 33: 11.

²² Мойсей, будучи типом Христа, часом у тім типі включав останок як членів тіла Христового. Отже як здається, то між сими писаннями є пряма зв'язь відносно того, що Бог говорив з Мойсейом лицем до лица і як вірний останок бачить лице або присутність Господню по тім, як він був одягнений в ризи справедливости в храмі. Се показує споріднення між Господом а клясою храму, котра то близька зв'язь не була спостережена аж Господь прийшов до храму, зібрав вірних і научив їх; і тоді вони стали задоволені. Сумніви були осунені, а місто сумніву прийшло повніе запевнення; і від тоді радість наповнила серця кожного з останка й вони радувалися співаючи в честь Господа.

"пробудження"

²³ Тому що в *Уповажненій Верей* сказано "пробудившись, образом твоїм", сю псалму пристосу-

увало до воскресення. Обидва, як *Септуагента* так і *Роттердам*, полишили слово "пробудившись", що неначе згущує пристусовування сього тексту до тих, що були в гробах і пробуджені з мертвих. Св. Письмо не дуже часто пристусовує те слово "пробудившись" до тих, що в гробі, але частіше до тих, що знаходяться в ласці Господній, тішуться до певної міри життям, однак тріє неактивні й потребують пробудження. Єгова через свого пророка каже: "Устань, устань, і в силу твою одягнись, Сионе! Одягнись в одяжі величності твоєї, Єрусаліме, ти, городе святий! Бо необрізаний, нечистий у тебе ніхто тепер не ввійде." (Іса. 52:1) Безсумніву, сей текст відноситься до членів Божої організації у приході Христа до храму й коли Сион буде відбудований, в котрім то часі вони отримають прекрасні одяжі. В той то час Господь покрив своїх вірних ризами справедливості й одягнув їх в одяжі спасення, через що їх можна пізнати як членів Бгової організації.

"Павло знайшов послідователів Христа в Ефезах байдужними до їх привилеїв, і до них він писав: "Устань, сонний, і воскресне з мертвих, то й освітить тебе Христос." (Ефес. 5:14) Безсумніву, се є наведення повисших слів з пророцтва Ісаї й були ужиті для пробудження Ефесян, щоб вони виконували їх задачі й зобов'язання. Господніх людей треба часто порушувати до більшої ревності й активності.

"В гармонії з сим Господь сказав приповідь о дівцях, котра відноситься до часу Його приходу до храму. Сі дівці виглядали й чекали на прихід Господа, Жениха, але після приповіді, вони задрімали й поспули. "Як же жених барився, задрімали всі, та й поспули. О півночі ж повстав крик: Ось жених йде; виходьте назустріч йому!" (Мат. 25:5, 6) Деякі сторожі заснули, себто, лягли спочивати, підчас коли інші задрімали, тому що се було тяжко чувати; але коли вони довідалися, що Господь прийшов до свого храму, тоді повстав крик, щоб вони вставали й йшли на зустріч Господеві. (Вартова Башта, 1923, с. 99, англ.) Коли сі вірні пробудилися і зрозуміли, що Господь Ісус прийшов до храму, і що вони були зібрані до Нього в храм і мали привилей бути співучасниками в оправданні імені Єгови, тоді вони наситилися і даліше насичаються виконуючи все те, що Голова храму приказує їм виконувати, зрозумівши, що вони мусять бути вірними аж до смерті если вони хотять отримати вінець життя. (Одр. 2:10) Се для користі членів храму ті писання були головно дані, щоб тепер, в часі великої неволі перед Армагедоном, вони могли все мати перед собою доказ, котрий би дав їм повне задоволення віри і надії цілковитої перемоги через Христа.

"НАЗУСТРІЧ ГОСПОДЕВІ"

"Завважте сей важний факт, що Писання говорять багато про прихід Господа Ісуса Христа, але дуже мало про се, що вірні пійдуть до неба. Апостоли зробили натиск на прихід Господа яко на факт великої хвилі. В часі Його вознесення

на небо, ангели з неба прийшли й сказали до учеників: "Сей Ісус, узятий од вас на небо, так прийде, як виділи ви Його, сходячого на небо." (Діян. 1:11) Потім апостоли щиро й пильно виглядали приходу Христа й радили се робити їх братам.

"Слідуючі тексти пояснюють сю точку: "І ждати Сина Його з небес." (1 Сол. 1:10) Ісус пояснив своїм ученикам який буде доказ Його приходу. (Мат. 24:3-14) "Дожидаючись одкровлення Господа нашого Ісуса Христа." (1 Кор. 1:7) "А потім Христові у приході Його." (1 Кор. 15:23) "Яка бо нам надія, або радість, або вінець похвали? чи й не ви ж перед Господом нашим Ісусом Христом у приході Його?" (1 Сол. 2:19) "Щоб утвердити серця ваші непорочні в святості перед Богом, Отцем нашим у прихід Господа нашого Ісуса Христа з усіма святими Його." (1 Сол. 3:13) "Сам же Бог упокою нехай освятить вас зовсім, і увесь ваш дух, і душа, і тіло нехай збережесть ся непорочно у прихід Господа нашого Ісуса Христа." (1 Сол. 5:23) Се правда, що Писання заповнюють вірним, що нетлінне й непорочне наслідде очікує їх в небі, але сі текстине кажуть, що вірні пійдуть до неба на стрічу Господеві.—1 Петр. 1:4-11.

"ПІДХОПЛЕНІ НА ВОЗДУХ"

"Богодухновений апостол писав, що "ми, котрі зостанемося живі, вкупі з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух". Чи сей текст не значить, що останок піде до неба стрінути Господа? Ні; противно, сей текст каже, що ті, що лишуться, очевидно значить останок, "стрінуть Господа у повітря". Що ж тоді значать слова "у повітря"? Слова "повітря" і "вітер" в декотрих текстах є ужиті щоби передати ту саму думку. Товмачі дають найлучше пояснення яке вони можуть, але коли Писання дадуть пояснення тоді воно полагодує всякий спір. Слова Господа Ісуса показують правдиве значіння слів "повітря" і "вітер". Промовляючи до Никодима Ісус сказав: "Дух, де хоче, дише, й голос Його чуєш, та не знаєш, звідкіля виходить, і куди йде; так усякий народжений од Духа."—Йоана 3:8.

"Вітер або повітря є невидиме для людського ока, однак, вітер має силу й є проникаючим. Так і той, що родиться од духа або знаходиться в духовім світі, є невидимий для людського ока, однак є проникаючим через сотворіння котрі є в близькім спорідненню Господа. Останок підчас Його побуту на землі є в тілі; і коли вони є зібрані Господом до Нього в храм, то не організм тіла є зібраний, а сотворіння, котрі тепер мають організм з тіла; і природні очі того організму не можуть бачити того, що є дух, але ті, що належать до останка, можуть розуміти духові річи. (1 Кор. 2:10) Много є доказів, що помазаний останок є зібраний до храму Господнього. Як же вони знають, що вони є там? Тому що вони мають свідчення духа, і попертя Писання як і фактів. Сей факт, що вони є зібрані до храму й навчені Богом, як се Писання заявляють, є достаточним доказом, що вони є з Го-

сподом "у повітря", себто, в стані, у котрім не можливо для натурального ока бачити те, що є присутнє. Если вони є в храмі з Господом, тоді безнайменшого сумніву вони є з Господом, і Він є невидимий для їх натурального ока; отже слова "підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух" цілковито описують стан.

ПОРЯДОК ВОСКРЕСЕННЯ

²⁰ В слідуючих текстах апостол застановляє нас над воскресенням. Порядок воскресення й відбудовання є такий, як се показано словами апостола: (1) пробудження вірних з мертвих, і (2) зібрання живого останка в Сион, і се возьме місце коли Господь явиться в храмі Єгови. Апостол каже: "Бо коли віруємо, що Христос умер і воскрес, так Бог і тих, що послухали в Ісусі, приведе з Ним. Се бо вам глаголемо словом Господнім, що ми, котрі зостанемося живими до приходу Господнього, не попередимо тих, що впокоїлись. Сам бо Господь з повелінням, з голосом архангельським і з трубою Божою зійде з неба, і мертві в Христі воскреснуть найперше; потім ми, котрі зостанемося живі, вкупі з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух, і так завсіди з Господем будемо." (1 Сол. 4:14-17).

²¹ Через кільканайцять років сей текст спричиняв много замішання між декотрими; і розуміється, він не міг бути ясний аж до Богом назначеного часу. В однім з перекладів читаємо: "Тим що самий Господь зійде з неба з повелінням, з голосом архангельським, з трубою Божою, і мертві в Христі воскреснуть найперше; потім ми, котрі зостанемося живі, в той самий час з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух; і так з Господом завсіди будемо." (1 Сол. 4:16, 17, *Діалог*) Та трудність виринула тому, що в *Діалозі* знаходяться слова "в той самий час", з чого суперечка повстала, що воскресення тих, що в гробах, і переміна тих, що живуть на землі, мусить взяти місце в той самий час; і позаяк здавалось, що декотрі вірні ще знаходяться на землі, то се доказувало, що вірні мертві ще не воскресли. Однак се не то, що *Діалог* говорить. Слова "в той самий час з ними" означають, що в протязі певного часу, а не в двадцять чотири годинні дні, ані навіть в однім році, і напевно що не в одній хвили. Кожні зрозуміти, то можна бачити, що слова "в той самий час з ними"—се період часу почавши від 1914 р. аж до Армагедону. Се те саме, що "день Єгови", і в сім то самім часі вірні мертві воскресли і вірний останок переміняється.

²² Повисший текст з конечности мусить бути в точній гармонії з слідуючими словами апостола: "Ось тайну вам глаголю: Всі не впокоїмось, всі ж перемінімось. У хвилину, у миг ока, за останньою трубою—бо затрубить, і мертві повстануть нетлінними, і ми попереминімось." (1 Кор. 15:51, 52) Завважте, що сей текст і також 1 Солунян 4:16, 17 уживають слово "Божа труба" і "останна труба" і також "веління" і "архангельський голос". Над сими словами мусимо

застановлятися разом. "Труба" означає, що виконання Божої влади бере місце. Се значить, що Царь зчав своє царювання; і Ісус Христос зачав царювати в 1914 році, коли Єгова післав Його царювати. (2 Цар. 11:1-14; Пс. 47:5; 98:6; 110:2) Трублення в трубу також указує на час радості, тому що Царь прийшов; і в сім случаю прийшов великий Оправдатель Єгового ймя, оправдання котрого є радістю для Господа Ісуса Христа, і в ту радість Він запрошує своїх вірних послідователів. (3 Мойс. 23:24; 2 Паралип. 15:12-14; Мат. 25:21) Трублення в трубу також означає війну, битву й перемогу. З приходом Господа, се означувало війну проти Сатани й його організації, велику битву й цілковиту перемогу для Христа. (4 Мойс. 31:1-6; 2 Паралип. 13:12-16; Йоїла 2:1; Одкр. 19:11-20) Се—труба Бога Єгови, тому що вона трубить за дозволенням Єгови.

²³ Чому вона мала б називатися "останною трубою"? Вона називається так тому, що вона проголошує початок царювання Христа Ісуса, земного правильного Володаря, котрий має "власть" царювати і котрий буде царювати по віки, і що вже ніколи ніякий царь не буде обіймати уряду, і тому не буде причини трубити в трубу. Ніколи вже не треба буде оправдувати ймя Єгови, і ніколи не буде більше війни ані перемоги, тому що сказано, що се буде остання війна, й справедливість буде на віки існувати під Богом і Христом. Труба Божа, котра є остання труба, зачала трубити коли Ісус зачав своє царювання в 1914 р., і мусить трубити аж організація Сатани буде знищена, ймя Єгови оправдане, і цілковита перемога буде дана Ісусу Христу в битві великого дня Бога Вседержителя. В сім то періоді часу, отже "в той самий час", воскресення мертвих і зібрання вірного останка до храму в Сионі возьме місце.

²⁴ Если вірні святі, що помирали, й вірні на землі, що живуть, переміняються в ту саму хвилину, як се дехто твердить, тоді воскресення мертвих не може попередити переміни живих; але коли ми зрозуміємо, що слова "в той самий час з ними" відійности означають "день Єгови", котрий зачався в 1914 р., і буде продовжатися аж до закінчення Армагедону, тоді справа цілковито ясна і ці тексти є в гармонії, як вони й повинні бути.

²⁵ Текст у св. Письмі каже, що "Христос зійде з неба з архангельським голосом", що значить, що Він прийде як головний ангел або післанець Єгови, котрий то уряд Ісус Христос займає. Він приходить з "велінням", що значить з уповажненням приказом. Будучи висланий яко земний правильний володар, котрому припоручена всяка сила в небі й на землі, Ісус Христос дає тепер прикази яко маючий повну власть. Те веління і трублення труби взяло місце в той самий час. Труба Божа згадана в повисшій тексті не є та сама, що "сім труб" згаданих в Одкриттію 8:6. Ці сім ангелів, що мали сім труб—се ангели Господа Ісуса в храмі, котрі післані Ним з виразною вісткою, і се виконується підчас коли тру-

ба Єгови трубить. Запважте, що Писання роблять виразну різницю між трубою Божою, котра зачала трубити в часі приходу Царя, а між сімома трубами, які самий Царь приказав трубити через своїх ангелів посланих з храму.

Факти як і Писання показують, що Ісус Христос появився в храмі, щоб відбудувати Сион в 1918 р., і в котрім то часі труба Єгови зачала трубити. Порядок у відбудованню Сиона, після Писання, є такий: Найперше воскресення мертвих в Христі, котрі сталися частю Сиона, головної організації Єгови. Тоді, під час того періоду, т. є в "день Єгови", "живі котрі остануться, будуть в той самий час [т. є протягом того часу] підхоплені з ними [цілковито відділені від ворожої організації і зібрані до Сиона] в хмарі [т. є в присутності Христа] на стрічу Господеві в воздуху [себто, в Його присутності, що є невидиме для їх натурального ока]; і так ми будемо завжди з Господом." (Діалог) В такий порядок Сион головна організація була відбудована, й Господь явився в своїй славі й останок явився праведний перед Ним в праведності, і вони "насищаються Його славою" й є завжди з Господом. Переміна з людського до духового організму вірного останка возьме місце по їх зібранню до храму, і та перемена буде "в хвилину, у миг ока". Однак если вони будуть постійно вірні й на даліше, то вони завжди будуть з Господом від часу їх зібрання до храму.

На сю стрічу з Господом апостол робив натиск коли він писав: "На останок готовити ся мені вінець правди, котрий оддасть мені Господь того дня, праведний суддя, і не тільки мені, та і всім, хто полюбив явлення Його". (2 Тим. 4: 8) Очевидно, що се було в часі зібрання вірних до храму, що Господь приписав таким вінець згаданий туг апостолом. Сей вінець є приписаний їм нім вони підуть до неба, тому що Ісус сказав до сих вірних: "Держи, що маєш, щоби ніхто не взяв вінця твого." (Одкр. 3: 11) Той вінець є приписаний для тих, що люблять явлення Господа Ісуса Христа. Вони указують їх любов через радісне послушення Господеві, й вони не за, для самолюбства посвячуються на службу Його. Если вони будуть вірні аж до смерті, вони отримають велику нагороду—безсмертність. (Одкр. 2: 8-11) Гляди *Світло*, Книжка 1, стор. 21, *англ.*) Вірні помазанники (представлені через церкву в Смирні), отримають велику нагороду—безсмертність, і се вони отримають потім, як вони "стрінуть Господа у воздуху", т. є в храмі, і потім як вони докажуть вірність у виконанню задачі приписаних їм Господом. (Мат. 24: 14) Нема найменшого сумніву, що апостол відноситься до вірного останка на землі коли він писав: "Благаємо ж вас, братте, ради приходу Господа нашого Ісуса Христа і ради нашого збору до Него" (2 Сол. 2: 1), котре то зібрання буде до храму. Будучи так зібрані, вони "стрінуть Господа у воздуху", себто, в стані котрого не можна проникнути натуральними очима. Если вони є зібрані до храму, тоді вони напевно є з Господом і були пробуджені і знають про Його при-

сутність у храмі, і тому сі вірні мають духове видіння Його подоби, Його лица або образу, так як Мойсей бачив Єгову коли він говорив до Нього при горі Синай.—4 Мойс. 12: 8.

ПРИСТОСУВАННЯ

Сімнадцята Псалма, се пророцтво написане Давидом котре відноситься й сповніється на тих, що в Христі, котрі становлять часті слуги Єгови. Давид був сильно притіснений своїми ворогами, котрі вельми знеславили ймя Боже. Його вороги злобно оскаржували Давида й шукали його життя, і він кликав до Бога, щоб Він вислухав справу, заявляючи свою власну ширість в сій петиції до Всевишнього. "Вислухай, Господи, правду, почуй голосіньне моє; почуй молитву мою з уст нелживих."—Пс. 17: 1.

В 1914 р., ті, що відповіли на поклик до царства, надіялись установлення царства й самі бути заібрані до неба; але в сім вони були розчаровані. Кілька років пізніше великий клопіт прийшов на них. Від 1917 р. до 1918 р., сі вірні були мильно оскаржені й зражені через фальшивих братів й жорстоко переслідувані через їх ворогів. Однак вони рішилися бути вірними Єгові й Цареві, і вони кликали до Господа о поміч і визволення, втираючись на свою власну ширість, щоби Господь вислухав правду в тій справі. Ся псалма була одна з пророцтв написана наперед для їх потіхи й надії. Маючи се на увазі, тепер завважмо слова псалми.

Бесідник просив, щоби його суд або вирок прийшов від Господа а не від його ворогів. "Видиця твоя нехай вийде правда моя; очи твої нехай споглянуть на правоту." (Пс. 17: 2) Если вони отримають присуд від справедливого Судді, то вони будуть знати що він добрий. Ся часті пророцтва сповнилась десь в часі приходу Господа Ісуса Христа до храму чинити суд, хотіли вірні не знали ані не оціняли сього факту в той час. Ті що були вірні Господеві знали їх власний стан серця і з довірем впадали на Нього.

Даліше в тій молитві проситься, щоби розглянути напрям який діти Божі взяли до того часу, і розглянувши, нічого не знайдено, щоб указувало на невірність або добровільне переступлення Господніх заповідей: "Ти випробував серце моє, вислідив мене вночі; ти переглянув—і не знайшов нічого; думки мої не розходяться з устами моїми." (Пс. 17: 3) Тут засилаючий прозьбу висказав свою постанову затримати свою невинність до Бога Єгови беззаставду що інші можуть робити. Тут нам пригадуються слова Йова котрі він висказав в часі великої неволі: "Хоть він убе мене, та я не перестану надіятись." (*Анг. перек.*)

Сі вірні не дбають на признання людей, вони не вважають людські лица, але беруть слова котрі виходять від Господа за свого провідника, і даліше постійно тримаються Господнього Слова. Для того вони моляться: "В ділах людських по слову уст твоїх, я сохранив себе від дороги гнібителя. Держи шати мої на дорогах твоїх, щоб не спотикнулись ноги мої." (Пс. 17: 4, 5)

Вірні сильно стояли в Господі й в потугі сили Його, очікуючи й надіючись на визволення.

“Коли поглянути на обставини Божих вірних людей від 1918 р., то як відповідні є слова тих, що молилися: “До тебе взиваю, бо ти вислухаєш мене, о Боже; нахили ухо твоє до мене, почуй слова мої. Яви дивну милість твою, ти бо спасаєш правдицею твоєю від противників уповаючи на тебе. Сохрани мене, як зіницю ока; в тіні крил твоїх стережи мене від безбожників нападаючих на мене, від ворогів душі моєї, що кругом обступили мене. Серце їх в товщі їх сковалось, устами своїми згорда промовляють. Де не ступили, всюди нас обступили; витріщили очі свої на нас, щоб повалити нас на землю. Вони, як лев той, що добичі шукає, і як левчук, що в закутку притаївся. Встань, Господи, попереди їх, кинь їх на землю! Спаси душу мою від нечестивого мечем твоїм, від людей рукою твоєю, Господи, від людей світа сього. Доля їх у сьому житті, черево їх ти скарбом твоїм сповняєш; сипи їх ситі, а наддостаток свій лишає дітям своїм.”—Пс. 17:6-14.

“Псалмиста, представляючи вірних, Божих дітей, скінчивши свою молитву відносно ворога, тоді висказує свою постанову бути вірним Господеві у службі, висказуючи своє задоволення й признання Господне і тоді каже: “В праведності оглядати му лице твоє, буду задоволений видінням твоїм коли пробуджусь.” (Пс. 17:15, Рим.) “Дай мені насититись відкритою твоею славою.”—Септуагента.

“Отже останній верш тієї псалми здається не відноситься до задоволення й радости яка прийде для всіх тих, що будуть мати участь у першому воскресінню, але відноситься до стрітення вірними Господа в храмі і тоді вони пізнають, що вони мають признання від Господа. Ось так вони явилися праведні перед Ним, отримавши ризи справедливості й одєжу спасення; а се є доказом признання. Таке повне запевнення приносить їм велике задоволення, і словами псалмиста вони воскликують: “Ми—задоволені”. Се відноситься до того самого часу коли Ісус Христос сказав до тих, що доказали їх невинність аж до часу екзамінації й суду в храмі: “Рече ж до него пан його: Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був еси вірен, над многим поставлю тебе. Увійди в радости пана твого.” (Мат. 25:21) Всі ті, що увійшли в радість Господню є напевно задоволені; інакше вони не могли радуватися. Сі тепер знають волю Божу відносно них, і, з ласки Господньої, радісно стараються виконувати її.

“Слова які зараз наступають потім, і котрі знаходяться в вісімнадцятій Псалмі, показують того самого слугу клясу, що він вельми радуєть-

ся, довідавшись, що Єгова є його скелею, прибіжищем і визволенням, і тому з радости серця співає: “Люблю тебе, Єгово, сило моя!” Любити Єгову значить радісно виконувати Його заповіді й бути цілковито посвяченим Йому. Будучи в храмі й навчені Богом, вони знають, що вони є Його діти й члени Його організації, і вони мають великий мир і задоволення. Вони пробудилися до їх привилею, а головню до великого привилею бути свідками Єгови й мати частку в оправданні Його святого імені, і се приносить їм велике задоволення і радість. “Радість Господа” Ісуса Христа се оправдання імя Його Отця; і коли Він запросив своїх вірних, зібраних до Нього, увійти в ту радість, тоді прийшло задоволення, і се становить сповнення пророчих слів псалми.

“Пісня число сто тринадцять в нашій співанику не є в гармонії з правдою й ті, що посвячені Єгови, не можуть співати її або повторяти ширю. Ті що знаходяться в храмі з Господом, є задоволені тепер привилею співати про Його чесноти як се Він приказав. Вони не плачуть ані не моляться, щоб вони помирали через первішні кайдани тіла і були забрані зараз до неба і що лише з таких річей вони будуть задоволені. Вони пізнали що Жених прийшов, той великий Оправдатель Єгового імя, і з Ним вони радуються, як се приказав Єгова: “І скажете тоді: Славіте Господа, призывайте імя його, розповідайте між народами про діла його; наминайте, що імя його велике! Співайте Господеві, бо він учинив велике,—нехай дознаються про се по всій землі! Радуйте і веселися, осадничко Сионська, бо величний серед тебе Святий Ізраїлів” (Іса. 12:4-6) Для сих вірних час не існує більше. (Одкр. 19:6; *Світло*, Книжка 1, стор. 178, Ам.) Вони є з Господом, чи то в тілі або в душі, і насичені виконуючи Його волю, бачучи наперед цілковите оправдання святого імя Єгови.

“Ся сімнадцята Псалма, після св. Писання, була написана наперед для запевнення й потіхи останка, й властиве вирозуміння її приносить ще більше запевнення, що останок є безпечний в руці Єгови й є Його вибраними. Члени “Лаодикий” мають блаженний привилей в сповненню й досвідченню молитви їх брата Павла: “Щоб утішилися серця їх, з'єднавшись у любові і на всяке багатство повної певности розуму на познання тайни Бога і Отця і Христа, в котрому всі скарби премудрости і розуму заховані.” (Кол. 2:2,3) Сі вірні не є більше незадоволені, або в сумніві, шукаючи дороги до виходу. Вони знають дім їх Господа й організацію їх Отця, і, будучи задоволені й в присутності Господа Ісуса Христа в храмі, вони радісно співають про хвалення Всевишнього, тому що “все в храмі його—все говорить: Величчє!”—Пс. 29:9.

“Зберіть мені праведник моїх, що над жертвою прийняли завіт мій. І небеса звіщають справедливості його; Бог бо сам суддя.”—Пс. 50:5,6.

НАДІЯ ДЕРЕВА

[Переложено з анг. Башті з 1. лютого, 1934]

Дереву є хоч надія, що воно, й зрубане, знов одродиться, й пагонці з його одростати не перестануть та хоч його корінь в землі й перетрухне й пень його завмре в поросі, але, як тільки почує воду, воно пустить паростки й поросте галуззям, наче б новопосаджене." — Йова 14: 7-9.

ЄГОВА є жерелом життя. Сієї вічної правди всі сотворіння, що живуть, мусять навчитися. Отже всі мусять пізнати, що Єгова—Всемогутний Бог, і окрім Нього нема иншого. Єгова поклав своє велике ймя на своїм любім Сині і зробив Його своїм Оправдателем; і тепер Він каже до людей землі: "На ймя Його вповати муть народи." Ті що прийшли до розуміння Божого ласкавого заміру зглядом чоловіка радуються пізнати, що нема иншого ймя під небом через котре життя могло б прийти для членів з роду людського лише від Його любого Сина, о котре то розпорядження Бог постарався.

Єгова велів написати свої пророцтва, що би люди широкого бажання могли бачити в сім часі, цю Всевишній замірив дати життя тим з роду людського, що люблять і служать Йому. Повисше наведені слова записані в книжці Йова є пророчи і відносяться до упадку людства, його навірателя, і до ласкавої провізії Єгови для повернення упавшого чоловіка, щоб він міг знову жити.

Йов був чоловік широких досвідчень, і без сумніву мав переходити через ліса, що росли на поберіжжях. Кедрове дерево, представляло живі сотворіння, і будучи все-зеленим, символічно представляло, що Боже сотворіння, чоловік, може отримати вічне життя; і ця правда відноситься до всіх сотворінь, що живуть і слухають Єгову. Безсумніву Йов мав приглядатись особливостям кедрового дерева, котре серед певних обставин могло випродукувати нове дерево із мертвого пня. Если так, то він бачив кедрове дерево що колись стояло й підносило свої все-зелені рами до неба, і пізніше його листя спало на землю, а само воно було стате й зогнило, і лишень пень лишився, котрий виглядав цілковито мертвий. Коріння того дерева постарілись в землі і здавалось, що нічого не лишилось щоб указувало на життя того дерева. Другий раз коли він одвідав сього старого пня він бачив, що ніжний паросток простягнувся до води і пив той життя-даючий й життя-підтримуючий плин, і тепер нове дерево зачало рости замість того, що лежало мертвим. Рік за роком він бачив, що те нове дерево виростало, його все-зелені галузі стрічали до гори виражючи свою вдячність тому хто постарався о воду і дав йому життя. Коли те нове дерево виростало велике, можливо, що Йов сидів під ним і прислухувався, як птиці щебетали й галузі його співали в честь Дателя всього доброго й галузі його зверхнього дару. Тоді Господь Бог порушив ум Йова писати, і він пророчи писав: "Дереву є хоч надія, що воно, й зрубане, знов одродиться, й пагонці з його одростати не перестануть; та хоч його корінь в землі й перетрухне й пень його завмре в поросі, але, як тільки почує воду, воно пустить паростки й поросте

галуззям, наче б новопосаджене." (Йова 14: 7-9) Це пророцтво є вираз Єгового заміру дати життя послушним з роду людського, так як він спричинив, що нове дерево виростало із кореня старого пня. Бог виконує в ясний і простий хотій таємний спосіб свої чудові діла й відкриває їх тим, що люблять Його.

ВЕЛИКЕ ДЕРЕВО

Одного разу, більше чим 2,500 років тому назад, Єгова дав чоловікові сон котрий ми можемо тепер бачити відноситься до тієї самої річі про котру Йов писав пророчи відносно дерева. Навуходонозор був тоді головою третьої світової держави, отже був царем над усіма народами, людьми й язиками, що жили на землі. Бог покарав невірного народу Ізраїля через се, що Він дозволив Вавилонському цареві побідити Ізраїльтян у війні й забрати останок в неволю. Між сими забороненими в вавилонську неволю був вірний Даниїл. Се сталося одинацять років перед остаточним знищенням Єрусалиму через вавилонського царя. Даниїл, котрий тепер був у службі царя за приказом царя, був пошанований царем і безсумніву, Господь постарався, що він виконав пророчи образ котрий Бог велів записати і котрий відноситься до упадку й відродження роду людського.

В попереднім случаю Даниїл, за прозьбою Навуходонозора, розкавав і пояснив йому його дивний сон. Задля цієї причини Навуходонозор вірив, що Даниїл був слугою Святого Бога. (Дан. 2: 1-45) Та Навуходонозор мав ще инший сон, і знов чарівники Вавилонські не могли пояснити того сна цареві, і знову царь велів покликати Даниїла перед себе. Тоді Навуходонозор розкавав Даниїлові свій сон про велике дерево в сих словах: "Я бачив—от посеред землі дерево дуже високе. Здрово було те дерево й міцне, а вершина його досягала до неба, й було його видно до країв усієї землі. Лист на ньому прегарний, і овоцїв на ньому рясно, а поживи на ньому стало б усім; під ним знаходили холод польові звірі, на гіллі його гніздилися піднебесні птиці, і з нього живилось усяке тіло. І бачив я в видивах моєї голови на мойму ліжку—аж се зійшов із неба Невсипущий і Святий (ангел). І кикнув він голосно й промовив: Зрубайте се дерево, пообрубуйте його гіллі, обтрусьте листе з нього й пороскидайте овоцї його; нехай повтікають звірі зпід нього й птиці з його гілля; але головнього його кореня полишіть в землі; він же нехай в залізних та мідяних ланцюгах в траві на полі зрошується небесною росою, і нехай буде з животинами пай його в траві земній. Людське серце возьметься в нього, а

(Продовження на сторінці 66)